

IGOR KARLOVŠEK - MOJCA

Mojca je šestnajstletno dekle dolgih temnih las in rjavih oči. Hodi na gimnazijo, v prostem času pa se ukvarja z igranjem violine in s plezanjem po stenah. Z mamo, ki je odvetnica in zato ne preživlja veliko časa z njo in z babico ob kateri se počuti varno in ljubljeno živi v Celju. Očeta je izgubila v prometni nesreči, ko je bila še majhna deklica. Bil je ponedeljek in Mojca si je pravkar pripravljala kosilo ko je pozvonilo na vratih. Mame kakor ponavadi ni bilo doma, zato je stekla odpret. Na vratih sta stala dva policista, ki sta ji z velikim obotavljanjem povedala, da je na sodišču prišlo do streljanja in da je bila njena mama ranjena, zato so jo prepeljali v bolnišnico. Mojci se je stemnilo pred očmi in zletela je po tleh. Ko se je zbudila ni mogla verjeti, da se ji je lahko kaj takega sploh zgodilo – njej ki ni nikomur rekla žale besede, njej ki ni nikogar prizadela, njej ki je imela vse. Več dni je bila v šoku in odtujena od zunanjega sveta. V šolo je hodila bolj poredkoma pa tudi na vajah za violino in plezanje je veliko manjkala. Po mamini smrti se je tudi vzdušje doma spremenilo. Babica je bila tiha in mirna, nič več si ni prepevala, nič več ni vrtnarila, pospravljala, brala... samo sedela je v naslonjaču in buljila v tla. Tudi z Mojco komaj kaj spregovorila. Z mamo pa je bilo vedno isto. Ležala je v bolnišnici, kjer jo je skoraj vsak dan obiskovala Mojca, jo negovala, hranila preko cevke ter ljubkovala. Desna stran njenega telesa je bila paralizirana, saj je dobila kroglo v desno stran možganov. Bila je v komi in se ni odzvala na dražljaje. Ko je nekega dne prišla iz bolnišnice, je opazila da babice ni v naslonjaču. Pogledala je po hiši vendar je ni bilo. Stekla je na vrt in jo videla kako sedi sredi kupčka zemlje in se igra. Stekla je k njej jo dvignila iz zemlje in jo spremila v hišo. Nato je videla, da je babica sploh ne prepozna več. Rekla je, da ona nima vnukinje in da čaka da pridejo po njo starši. Mojca je sprva mislila da se babica šali, vendar je kasneje ugotovila, da se ne. Upala je da jo bo to hitro minilo, vendar je minilo že več tednov in takrat je Mojci postalo jasno, da se ne bo spremenila, ker je postala dementna. Babičino stanje se je iz dneva v dan slabšalo. Mojca jo je morala preoblačiti, umivati in ji menjavati plenice, saj ni mogla več zadrževati vode in ne blata. Ker pa Mojca tega ni zmogla sama je najela varuško, kateri je plačevala še z denarjem od štipendije, vendar ga ni bilo veliko in ga je hitro zmanjkalo. V upanju da bo dobila kaj denarja je v mestu igrala na violino. Prvič je dobila denar vsaj za nekaj dni. Ko pa je šla preizkusiti svojo srečo drugič so jo ugrabili trije moški, ker naj bi bil to njihov teritorij, ji pobrali zaslužen denar, jo pretepli in ji razbili violino. V solzah in polna strahu ji je uspelo pobegniti od tam. Kot da že ne bi bilo dovolj vsega hudega so ji pričeli izpadati še lasje. Prej je imela goste dolge lase, ki jih je zdaj v dveh dnevih izgubila. Na sebi ni imela nobenega lasu več. Po treh dneh pa so ji začele izpadati še vse ostale dlake na telesu. Tako ni imela na sebi čisto nobene dlake več. Svet se ji je popolnoma zrušil samo čakala je, kaj hudega jo lahko še doleti. Ko je zbrala dovolj moči je šla v bolnišnico. Iz Celja so jo poslali v Ljubljano iz Ljubljane pa v Maribor. Tam so ji povedali, da je edino zdravilo za to kenalog in pa obsevanje z ultravijoličnimi žarki. Odločila se je za kenalog, ki naj bi imel grozne stranske učinke. Ko je šla prvič po tolikem času v šolo so se ji sošolci izogibali, mislili so da ima raka. Ko je

razrednik zahteval pojasnilo zaradi tolikšne odsotnosti, je morala pred vsem razredom priznati kaj se ji je zgodilo.

Takrat so se ji vsi opravičili in ji stali ob strani. Ob uživanju kenaloga stranskih učinkov še ni opazala, samo včasih jo je zvijalo v želodcu in vedno bolj se je redila. V šolo je hodila zdaj že bolj pogosto, saj ji ni bilo treba skrbeti za babico. Šolsko leto se je bližalo koncu in prej odlična učenka se je zdaj še borila za prav dober uspeh. Nosila je zeleno lasuljo, s katero je izgledala kot bi bila na nogometni tekmi. Zaradi tega so se ji nekateri posmehovali, zato jo je odvrгла in raje hodila gologlava. Ko je bila v šoli, je šla na stranišče se postavila pred ogledalo in videla, da ji lasje spet rastejo. Na glavi je imela kratke svetle poganjke, dolge približno dva centimetra. Prehitro se je veselila, saj so ji lasje ko je prišla domov spet izpadli. Spet je bila žalostna in morala se je sprijazniti, da bo ostala takšna. Zdaj je morala spet skrbeti za babico, saj ni imela več denarja, da bi lahko plačala skrbnici.

Nekega dne je na vratih pozvonilo. Odprla je in zagledala profesorja Lipuža za violino. Že od nesreče ni bila na vajah čeprav se je približevalo tekmovanje na katerem je pričakoval njeno zmago. Jasno ji je povedal, da brez truda ne bo nič. Prosila ga je če bi lahko prihajal k njej, saj mora skrbeti za babico. Povedala pa mu je tudi za zlomljeno violino. Odšel je domov in se vrnil z violino, ki je ni še nikoli dal v roke komu drugemu, saj je bila last njegove pokojne žene. Mojca je vzela violino na katero je bilo prijetno igrati in zaigrala prvi stavek Vivaldijeve pomladi. Da bi lahko spet hodila v šolo, je morala nekje dobiti denar za varuško. V predalu je našla pismo njene matere, v katerem ji pove, da ji je žal, da ji ni posvetila več časa in da jo ima rada. Ter da je v primeru da se ji kaj zgodi preskrbljena, saj ji je namenila veliko denarja. Dobila je še nekaj naslovov ljudi, ki ji bodo ta denar dali. Hodila je od odvetnikov do sodnikov in naprej. Denarja ji niso hoteli dati, saj še ni bila polnoletna. Tako je dobila je zakonito skrbnico, katera bi naj skrbela za njo, ji prinašala hrano ter ostalo. Kupila ji je tudi oblačila, ki pa jih Mojca ni imela zase, prodala jih je v šoli in s tem dobila nekaj denarja za varuško. Skrbnica je prodala vse mamine stvari, avto računalnik in ostalo. Nekega dne je Mojci svetovala, da bi dali babico v dom, tako bi ona lahko normalno hodila v šolo na vaje za violino, na plezanje in drugam. Mojca tega ni hotela, jasno ji je povedala da tega ne bo dopustila, saj hoče babico ob sebi. Kljub Mojčinem nasprotovanju so nekega jutra prišli po babico in jo odpeljali v dom. Prišel je dan, ko je bilo tekmovanje za violino. Mojca je zelo lepo igrala, vezala stavke in dobila 99 točk, kar je pomenilo zmago. Ko je nek dan odšla na obisk k babici, jo je videla kako prazno strmi v tla. Babici v domu ni bilo udobno. Vedno se je pritoževala, da jo gospodinja preveč muči in da je zato tako utrujena, ter da starši še vedno niso prišli ponjo. Nekaj dni za tem je babica umrla. Mojca je bila zelo prizadeta, saj ni mogla verjeti, da ji je življenje namenilo toliko hudega. Na pogrebu je opazila fanta, ki ga je prej že videla in vedela je, da mu je ime Iztok. Videla ga je kako joče, vendar ji ni bilo jasno kako to da mu je tako hudo za njeno babico. Po pogrebu je stopil do nje in ji vse razložil. Povedal je, da sta bila njegova mama in njen oče sodelavca in sta imela neko razmerje iz katerega se je »izcimil« on. Nato se je zgodila tista nesreča, v kateri sta oba umrla. Iztok in Mojca sta torej brat in sestra. Za Mojco se je svet popolnoma spremenil. Bila je zadovoljna, saj je vedela da

je zdaj na svetu še nekdo, kateremu lahko zaupa in se ob njem počuti varno. Vedela je da jo ima rad on pa ji je to tudi pokazal z objemom. Prisegla sta si, da se ne bosta nikoli več ločila, ter da se bosta vedno imela rada. Upala pa sta, da bo še kdaj z njima Mojčina mati.